

Gdańsk, 17 kwietnia 2025 roku

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

ul. Jana Kazimierza 10
01-248 Warszawa

za pośrednictwem:

Dowódcy Generalnego

Rodzajów Sił Zbrojnych

ul. Żwirki i Wigury 103/105
00-912 Warszawa

skarżący: **Wojciech Bartoszyński** PESEL: **69061000354**

ul. Storczykowa 10/12, 80-177 Gdańsk,

AE:PL-66020-66545-USUJT-16

skarżony organ: **Dowódca Generalny Rodzajów Sił Zbrojnych**

Skarga na decyzję

Na podstawie art. 50 § 1 w zw. z art. 3 § 2 p. 1) ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 572, dalej: „ppsa”) wnoszę skargę na decyzję nr 2/OP/2025 Dowódcy Generalnego Rodzajów Sił Zbrojnych z dnia 8 kwietnia 2025 roku, zarzucając jej naruszenie:

1. przepisów postępowania:

- a) art. 153 ppsa poprzez zignorowanie oceny prawnej i wskazań co do dalszego postępowania, wyrażonych w orzeczeniu Naczelnego Sądu Administracyjnego;
- b) art. 6 kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, 1491, 2052 – dalej: „kpa”), poprzez działanie organu bez podstawy prawnej;
- c) art. 7 kpa poprzez niepodjęcie wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy;
- d) art. 8 kpa poprzez nierówne traktowanie mnie, w stosunku do innych podmiotów otrzymujących dane S-57, oraz przez odstępowanie od utrwalonej praktyki rozstrzygania spraw w takim samym stanie faktycznym i prawnym;
- e) art. 9 kpa poprzez brak należytego i wyczerpującego informowania o okolicznościach faktycznych i prawnych sprawy;
- f) art. 11 kpa poprzez niewyjaśnienie zasadności przesłanek, którymi kierował się organ przy załatwieniu sprawy;
- g) art. 39 kpa poprzez niedoręczanie pism w sposób tam nakazany;
- h) art. 77 § 1 kpa poprzez nierozpatrzenie całego materiału dowodowego w sprawie;

- i) art. 107 § 1 kpa poprzez niewskazanie konkretnej normy rangi ustawowej rzekomo zakazującej ponownego wykorzystania wnioskowanej informacji;
- j) art. 107 § 3 kpa przez niewskazanie przyczyn, z powodu których niektórym dowodom odmówiono wiarygodności i mocy dowodowej;

2. przepisów prawa materialnego:

- a) art. 5 ustawy o ponownym wykorzystaniu informacji sektora publicznego (Dz.U. z 2019 r poz. 1446 – dalej: „upwisp”) – poprzez odmowę wyrażenia zgody na ponowne wykorzystanie informacji sektora publicznego;
- b) art. 23 ust. 4 upwisp w zw. z art. 6 ust. 3 upwisp – poprzez błędne zastosowanie na gruncie niniejszej sprawy, polegające na uznaniu, iż prawo do ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego podlega ograniczeniu na podstawie innych ustaw;
- c) art. 8 ust. 1 oraz art. 9 ust. 1 upwisp – poprzez odmowne załatwienie wniosku o ponowne wykorzystanie informacji sektora publicznego, przy jednoczesnej zgodzie na ponowne wykorzystanie tych samych informacji przez inne podmioty.

Wnoszę o:

- 1. rozpoznanie sprawy w trybie uproszczonym;**
- 2. uchylenie skarżonej decyzji, oraz decyzji organu I instancji lub stwierdzenie ich nieważności;**
- 3. wskazanie Organowi sposobu załatwienia sprawy;**
- 4. stwierdzenie przewlekłości postępowania i nałożenie na Organ grzywny;**
- 5. zasądzenie kosztów postępowania wedle norm przepisanych.**

Uzasadnienie

Pomimo mnogości, wyspecyfikowanych powyżej, naruszeń poszczególnych przepisów, zarzuty sprowadzają się do czterech głównych punktów:

- 1) braku podstawy odmowy,**
- 2) nierespektowania wyroku NSA,**
- 3) braku wnikliwości i pomijania dowodów,**
- 4) dyskryminacji**

i pobocznie:

- 5) przewlekłego prowadzenia sprawy.**

Z tych głównych zarzutów wynikają pozostałe naruszenia, choć i one wzajemnie, po części, wpływają na siebie i przenikają się.

BRAK PODSTAWY ODMOWY

Skarżona decyzja, jak i decyzja organu pierwszej instancji, jako podstawę podjęcia wskazuje „*pkt. 4.1, pkt 5, pkt. 7 [Umowy dwustronnej między Biurem Hydrograficznym Marynarki Wojennej a Norweskim Urzędem Kartograficznym, Służba Hydrograficzna \(NHS\) dot. Prowadzenia Regionalnego Centrum Koordynacyjnego dla](#)*

[Elektronicznych Map Nawigacyjnych \(RENC\) z dnia 3 grudnia 2013 r.](#), oraz pkt. 1. Załącznika I do wyżej wymienionej Umowy”.

Umowa ta **nie może** być podstawą podjęcia decyzji przez organ, nie jest ona bowiem *ratyfikowaną umową międzynarodową*, ani żadnym innym źródłem powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z art. 87 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie została nigdzie ogłoszona zgodnie z art. 88 Konstytucji.

Z ostrożności procesowej pragnę w tym miejscu zauważyć, iż w świetle konwencji o Międzynarodowej Organizacji Hydrograficznej (ani żadnego innego przepisu) przynależność do jakiegokolwiek RENC (istnieją dwa: IC-ENC oraz Primar) nie jest obowiązkowa. Istnieją krajowe biura hydrograficzne należące do obu, należące do jednego z nich (dowolnie wybranego), a także nie należące do żadnego. Więc, nawet jeśli rzeczywiście zasady RENC Primar byłyby sprzeczne z prawem krajowym, organ I instancji winien je negocjować albo wypowiedzieć taką umowę.

Warto zauważyć, że umowa ta łamie artykuły 1, 4 i 5 ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim (Dz. U. z 2024 r. poz. 1556.), więc nie powinna w ogóle występować w obiegu administracyjnym, jako zawarta z naruszeniem prawa, ani być analizowana. Zwraca uwagę to, że umowa ta – wbrew twierdzeniom organu – **nie zawiera** zakazu udostępniania przez BHMW danych, o które wnoszę, a jedynie zasady dystrybuowania ENC przez RENC Primar, a ja niczego od tej instytucji nie oczekuję.

Organy przywołują także zapisy [Rezolucji IHO 1/1997](#), która to – z tych samych przyczyn co umowa – nie może być podstawą podjęcia decyzji odmownej. Jednak i w tym przypadku rezolucja ta **nie zawiera** regulacji zabraniającej udostępniania do ponownego wykorzystania danych krajowego biura hydrograficznego, z tej przyczyny że reguluje zasady WEND i sposób ustalania granic ENC.

Pozostałe powołane przez organ przepisy ratyfikowanych umów (będące źródłem prawa) zawierają następujące normy prawne:

Art. II (b) Konwencji o Międzynarodowej Organizacji Hydrograficznej (IHO):

Artykuł II Organizacja będzie posiadać charakter konsultacyjny i techniczny. Celem Organizacji będzie:

(b) Ulepszanie globalnego pokrycia, dostępności i jakości danych hydrograficznych, informacji, produktów i usług oraz ułatwianie dostępu do takich danych, informacji, produktów i usług;

Prawidło 9 rozdziału V Międzynarodowej konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu (SOLAS):

Prawidło 9 Służby hydrograficzne

1. Umawiające się Rządy powinny zapewnić zbieranie i przetwarzanie danych hydrograficznych oraz publikowanie, rozpowszechnianie i uaktualnianie wszelkich informacji nautycznych niezbędnych dla bezpiecznej nawigacji.
2. Umawiające się Rządy powinny, tak dalece jak jest to możliwe, współpracować w prowadzeniu w najbardziej dogodny sposób następujących służb nawigacyjnych i hydrograficznych pomagających nawigacji, w szczególności w celu:
  - .1 zapewnienia, że pomiary hydrograficzne są, tak dalece jak to możliwe, przeprowadzane odpowiednio do wymagań bezpiecznej nawigacji;

- .2 przygotowania i wydawania w miarę potrzeb map nawigacyjnych, locji, spisów światła, tablic pływów i innych wydawnictw nautycznych spełniających potrzeby bezpiecznej nawigacji;
  - .3 publikowania wiadomości żeglarskich celem utrzymania możliwie najbardziej aktualnych map nawigacyjnych i publikacji;
  - .4 utrzymywania systemu zarządzania danymi wspierającymi te służby.
3. Umawiające się Rządy powinny zapewnić możliwie największą unifikację map i wydawnictw nawigacyjnych oraz uwzględniać, kiedy to tylko jest możliwe, odpowiednie międzynarodowe rezolucje i zalecenia.
  4. Umawiające się Rządy powinny skoordynować do najwyższego możliwego stopnia swoje działania w celu zapewnienia, że informacje nawigacyjne i hydrograficzne będą powszechnie, tak dalece jak to możliwe, dostępne terminowo, będą wiarygodne i niedwuznaczne.

Jak więc widać – **zaden** z przywołanych przez Organ przepisów nie daje podstaw do ograniczenia prawa do ponownego wykorzystywania wnioskowanych informacji sektora publicznego, czego wymaga blankietowy art. 6 ust 3 upwisp. Odmowa jest wręcz **wprost sprzeczna** z przywołanym przepisem konwencji IHO, postulującym ułatwienie dostępu (poprawę dostępności) do danych hydrograficznych. Przywołany przepis Konwencji SOLAS dotyczy zaś Rządów państw-sygnatariuszy, a nie obywateli czy organów, ale także zakazu ponownego wykorzystania nie zawiera.

Nie spotkał się z jakąkolwiek reakcją Organu odwoławczego, fakt udostępniania danych S-57 przez inne państwa-sygnatariusze konwencji IHO i SOLAS. To nie jest wprawdzie dowód wprost nieistnienia w przepisach międzynarodowych zakazu (ponieważ nie da się wprost dowieść nieistnienia jakiegoś przepisu), ale powinien być on przeanalizowany, szczególnie gdy organ nie podaje dowodu istnienia takiego przepisu, poprzez jego proste wskazanie.

BRAK WNIKLIVOŚCI I POMIJANIE DOWODÓW

Organ odwoławczy, w swojej decyzji nie odniósł się do powyżej przedstawionych argumentów, które zawarłem także w odwołaniu. Organ ten nie wskazał więc faktów, które uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których tym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, do czego jest zobowiązany na mocy art. 107 § 3 kpa. Zaniechanie wyjaśnienia okoliczności prawnych i faktycznych sprawy narusza także art. 8 kpa. Postępowanie organu, polegające na braku odniesienia się do zarzutów przedstawionych w odwołaniu, jest sprzeczne z art. 77 § 1, zobowiązującym Organ do rozpatrzenia całego materiału dowodowego. Organ naruszył także art. 7 kpa nie podejmując wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy. Brak należytego i wyczerpującego informowania o okolicznościach faktycznych i prawnych sprawy oraz niewyjaśnienie zasadności przesłanek, którymi kierował się organ przy załatwieniu sprawy pozwalają zaś sformułować zarzut łamania art. 9 i 11 kpa.

NIERESPEKTOWANIE WYROKU NSA

Dowódca Generalny w uzasadnieniu decyzji powołuje się na wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 5 stycznia 2017 ([I OSK 1143/15](#)), w sprawie uzyskania dostępu do informacji publicznej w postaci plików w formacie S-57. Podkreślenia

wymaga fakt, że sprawa ta dotyczyła dostępu do informacji publicznej (toczyła się na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej), a nie ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego. Poza dyskusją jest, że wnioskowane informacje są zarówno informacjami publicznymi jak i informacjami sektora publicznego. Jak się wydaje, Organ pragnie wskazać, że ponieważ w tamtej sprawie NSA uznał, że dostęp do informacji publicznych jest ograniczony „z uwagi na inne regulacje określające odmienne zasady i tryb dostępu” (nie wskazując ich konkretnie) to i w tej sprawie enigmatyczne „inne regulacje”, bez ich wyraźnego wskazania wystarczą. Jednak w tej sprawie wypowiedział się NSA w wyroku z 9 lipca 2024 [III OSK 2711/22](#), zobowiązując Organ do „wskazania skonkretyzowanej podstawy prawnej ewentualnej decyzji odmownej i jej wyjaśnienia zgodnie z wymogami wynikającymi ze wskazanych wyżej przepisów”. Tak więc przywoływanie innego wyroku, na zasadzie: „A tam też nie wskazano skonkretyzowanej podstawy prawnej!” nie może być skuteczne, chociażby dlatego, że *lex posterior derogat legi priori* oraz ponieważ orzeczenie dotyczy dokładnie **tej** (a nie jedynie podobnej) sprawy. DGRSZ w ślad za Szefem BH, poprzez niewskazanie skonkretyzowanej podstawy prawnej swej decyzji dopuścił się złamania art. 153 ppsa oraz art. 6 kpa, a także art. 7 Konstytucji RP.

DYSKRYMINACJA

Organ odwoławczy w treści decyzji odniósł się do faktu udostępniania tych samych lub takich samych danych innym podmiotom. Organ uważa zarzut za bezzasadny i twierdzi, że „Na mocy przepisów ustawy o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz. U z 2024 r., poz. 1125) oraz rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 26 kwietnia 2018r. w sprawie zakresu i sposobu realizacji zadań służby hydrograficznej (Dz. U. poz. 991) Biuro Hydrograficzne Marynarki Wojennej jako podmiot realizujący zadania służby hydrograficznej może przekazywać, także nieodpłatnie, dane batymetryczne i oceanograficzne oraz mapy i publikacje nautyczne zgodnie z porozumieniami zawieranymi z innymi podmiotami.” Stanowisko Organu jest nieprawidłowe. Dowódca Generalny wprowadził nie podał konkretnej normy prawnej, na której oparł swoje twierdzenie (do czego zobowiązują art. 9 i 11 kpa), jednak z pewnością chodzi tu o art. 41b ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz. U. z 2024 r. poz. 1125, z 2025 r. poz. 409, dalej: „uoomRPiam”), który w ustępie 1 definiuje zadania służby hydrograficznej (czyli BHMW) i wyszczególnia:

- 7) przekazywanie nieodpłatnie **organom administracji morskiej** danych batymetrycznych i oceanograficznych oraz map i publikacji nautycznych;
- 8) przekazywanie nieodpłatnie **Głównemu Inspektorowi Ochrony Środowiska** danych batymetrycznych i hydrologicznych niezbędnych do właściwego i bezpiecznego wykonywania monitoringu wód morskich;
- 9) przekazywanie nieodpłatnie **Głównemu Geodecie Kraju** danych batymetrycznych oraz danych dotyczących linii brzegowej w celu wykonywania zadań przewidzianych w ustawie z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej (Dz. U. z 2021 r. poz. 214);

Z kolei art. 41b ust. 2 określa precyzyjnie, co mają określać porozumienia zawierane przez Biuro Hydrograficzne i jaki jest ich cel:

2. Biuro Hydrograficzne Marynarki Wojennej w celu realizacji zadań, o których mowa w ust. 1 pkt 7 i 8, zawiera porozumienia określające formę i zakres przekazywanych danych oraz ilość i rodzaje map i publikacji nautycznych.

Jak więc widać ustawa ta zawiera zamknięty katalog podmiotów, którym Służba Hydrograficzna jest obowiązana przekazywać nieodpłatnie dane. Katalog ten wymienia enumeratywnie: Organy administracji morskiej, czyli (zgodnie z art. 38 uoomRPiam: Ministra Infrastruktury oraz Dyrektorów Urzędów Morskich), Głównego Inspektora Ochrony Środowiska i Głównego Geodetę Kraju. Zawiera też zamknięty katalog celów, dla realizacji których BH MW ma zawrzeć porozumienia. Żaden z tych katalogów nie może być interpretowany rozszerzająco.

Zauważyć też trzeba, że przepis ten nakłada na Biuro Hydrograficzne OBOWIĄZEK przekazywania danych oraz OBOWIĄZEK zawarcia porozumień, więc nie sposób z niego wywieść PRAWA do przekazywania danych („może przekazywać” – jak twierdzi DGRSZ) jakimś innym podmiotom. Ponadto *zasada swobody działania* dotyczy jedynie obywateli, a nie organów administracji! Organy administracji (w tym i BHMW i DGRSZ) związane są *zasadą legalizmu (praworządności)*, wpływająca z art. 6 kpa oraz art. 7 Konstytucji RP.

Podmioty, którym Biuro Hydrograficzne udostępnia dane w formacie S-57 do ponownego wykorzystania: [Straż Graniczna](#), [SAR](#), [Instytut Morski Gdańsk](#), [Politechnika Gdańska](#), [Politechnika Wrocławska](#), [MIR Gdynia](#), [Akademia Morska Gdynia](#), [UŻŚ Szczecin + PRISKAL](#), [Politechnika Gdańska](#), [Astri](#), [Forkos](#), [RZGW Szczecin](#), [Akademia Morska Szczecin](#), [Uniwersytet Morski Gdynia](#), [Jeppesen](#), [Seapilot](#), [Magic Instinct Software](#), [Renate Rosner Consult](#), [Garmin](#)¹ nie mieszczą się w ustawowym katalogu. Warto też zwrócić uwagę, że ustawa nakazuje jedynie udostępnianie nieodpłatne, a wśród umów są i takie, gdzie udostępnianie jest odpłatne (np.: [Jeppesen](#), [Magic Instinct Software](#), [Renate Rosner Consult](#)).

Tak więc, wbrew twierdzeniu organu, powyższe przepisy nie mogły stanowić podstawy zawarcia przez BH porozumień z tymi podmiotami. Porozumienia te – są de facto i de iure zgodami na ponowne wykorzystanie informacji sektora publicznego. A skoro Organ udostępnił komuś dane w formacie S-57 do ponownego wykorzystania, to winien, w stosunku do mnie, postąpić analogicznie, do czego obligują: art. 8 ust. 1 oraz art. 9 ust. 1 upwisp. Organ nie może podejmować arbitralnych decyzji (pozwolić firmie X, a nie pozwolić obywatelowi Y), tego rodzaju nierówne traktowanie stanowi przejaw dyskryminacji, nieakceptowalny w świetle art. 8 kpa i art. 32 Konstytucji RP.

PRZEWLEKŁOŚĆ

Mój wniosek wpłynął do szefa Biura Hydrograficznego 30 lipca 2021 roku. Organ I instancji wydał już 3 decyzje w tej sprawie, Organ odwoławczy także wydał ich 3, sprawa stawała przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Warszawie oraz przed Naczelnym Sądem Administracyjnym. W tym kontekście, a także wobec ewidentnego braku woli organu I instancji do udostępnienia żądanych informacji, wydaje się oczywistym, że jeżeli istniałby przepis prawa, który stanowiłby podstawę

---

¹ Kilka z umów znajduje się w aktach sprawy, jako załącznik do pierwszej skargi na decyzję DGRSZ do WSA w Warszawie, skany wszystkich wymienionych dostępne pod są adresem: <https://wojtekbartoszynski.pl/inne.html>

do odmowy takiego wykorzystania – Organ miał wystarczająco dużo czasu, by ją wskazać, co definitywnie zakończyłoby sprawę. Przepis takowy po prostu NIE ISTNIEJE. W drugiej decyzji odmownej Organ I instancji nie wskazał przepisów materialnych na których się oparł, decyzja ta została uchylona przez organ II instancji i sprawa wróciła do organu I instancji co przedłużyło całą sprawę o kolejne miesiące. Mające miejsce w trzeciej już decyzji organu, przytaczanie zapisów umowy dwustronnej, zawartej przez BH, w charakterze podstawy prawnej decyzji administracyjnej, nie powinno mieć miejsca. Zgodnie z zasadami stanowienia i stosowania prawa, Organ winien być świadomy hierarchii źródeł prawa. Organy, zarówno I jak i II instancji, dysponują zespołami profesjonalnych prawników, stąd uprawnione jest twierdzenie o rażącym naruszeniu prawa. Oba Organy, mimo że posiadają adres do doręczeń elektronicznych (i z niego wysłałem dwa ostatnie odwołania), nie wysłała mi tą drogą pism w sprawie, wbrew obowiązkowi ustanowionemu art. 39 kpa, przedłużając ją niepotrzebnie, co także łamie prawo. Stąd mój wniosek o orzeczenie przewlekłości postępowania i wymierzenie grzywny jest zasadny.

PODSUMOWANIE

Organ I instancji: nie wskazuje podstawy do odmowy, zgadza się na wykorzystanie danych przez inne podmioty, a odmawia tego prawa mnie, ignoruje orzeczenie NSA, pomija dowody, a Organ odwoławczy akceptuje takie działanie, czego dowody przedstawiłem powyżej. Długość trwania sprawy usprawiedliwia twierdzenie o jej przewlekłości. Wobec powyższego wnioski zawarte w petitum są w pełni zasadne i winny zostać uwzględnione przez Sąd.